

alene. Men noget vanskeligere endnu bliver det efter det ærede Medlems Tale i Fortrykket Sp. 1687. Der siger det ærede Medlem angaaende Beregningen af de 1,300,000 Kr., som Ordningen af Personbanegaardsforholdene vil koste: „Jeg har jo været slem ved Statsbanernes Administration, men lad mig blot endnu sige dette, at det er ikke saa lige en Sag at faa noget igennem mod Statsbaneadministrationens Villie; det, den ikke synes om, bliver saa forfærdelig kostbart.“ Hvis det ærede Medlem har inkluderet Ministeren i Begrebet „Statsbanernes Administration“, maa jeg sige, at saa forstaar jeg slet ikke det ærede Medlems Standpunkt. Det kan det ærede Medlem sikkert ikke have gjort. Jeg tager neppe fejl heri, i alt Fald finder jeg det forsvarligt, naar jeg i Gaar opfattede Ordene ikke blot som vendte mod Statsbanernes Generaldirektion, men som en Sigtelse mod denne Generaldirektion af en Karakter, som jeg ikke synes er forsvarlig, og som jeg derfor tillod mig at paatale, da, som det ærede Medlem jo ved, den paagældende Generaldirektør er afskaaret fra at tage til Genmæle mod, hvad det ærede Medlem kan finde paa at fremsætte imod ham.

Det ærede Medlem fra Verninge var utilfreds med, at jeg havde anført, at Generaldirektionen havde fraraadet det Lovforslag, som det ærede Medlem fremsatte i 1908—09, medens Generaldirektionen var enig med mig angaaende det Lovforslag, som nu er fremsat, og det ærede Medlem udtalte, at dette bør en Minister ikke have Lov til at sige, han bør ikke have Lov til at sige, at han har sine Embedsmænd med sig. Jeg skulde ingen Sinde finde paa at fremdrage Embedsmændene ved Drøftelsen af de Lovforslag, jeg fremsætter, men det kan blive nødvendigt for mig. Jeg skal ikke undlade at bemærke, at den ene Gang efter den anden har man overfor mig bragt mine egne Embedsmænd frem imod mig som Autoriteter. Man har ved Behandlingen af Sparekasselovforslaget bragt Sparekasseinspektøren frem som en Autoritet imod mig, det ærede Medlem fra Verninge har under Statsbanelovens Behandling, ganske vist uden Kildeangivelse, men tydeligt nok, gjort sig til ren og skær Talsmand for de

af Generaldirektionen fremsatte Anskuelser, og der vil i det hele kunne nævnes en Række af Eksempler. Forleden omtalte det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) Navigationsdirektøren som en Autoritet, hvis Anskuelse jeg dog ogsaa maatte bøje mig for, og der vil kunne nævnes en hel Række Eksempler paa, hvorledes man saaledes, naar man er enig med en sagkyndig eller med en Autoritet, glat væk benytter sig af en saadan Autoritet mod den ansvarlige Minister, ja endnu i Dag støttede det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) sig i høj Grad til, at han ogsaa havde talt med sagkyndige, og at den Plan, som han havde fremsat, havde Tilslutning hos sagkyndige, hvis Autoritet man dog altsaa ikke skulde undervurdere, selv om han ikke vilde nævne de paagældende sagkyndige. Det er altsaa i det hele et ikke ualmindeligt Fænomen, og jeg ser ikke, hvorfor jeg ikke skulde være berettiget til at nævne som en Kendsgerning det, der dog i denne Forbindelse ikke kan være helt uden Betydning, at jeg med Hensyn til et saa vanskeligt Anliggende som Planlægningen og Indretningen af en stor Person- og Godsbanegaard har støttet mig til den Sagkundskab, jeg har til min Raadighed. Hvis jeg ikke havde gjort det, men hvis det paa en eller anden Maade forelaa, at Sagkundskaben var imod mig, er jeg ikke i Tvivl om, at jeg nok skulde faa det serveret.

Men dertil kommer, at selv om jeg principielt afstod fra en saadan Fremdragen af Ministeriets Embedsmænd — og det skal jeg gerne gøre, naar ingen giver mig Anledning til at fremkomme med saadanne Udtalelser —, var det dog, hvad det ærede Medlem fra Verninge maa indrømme, positivt umuligt at komme udenom dette i Gaar, naar henses til den Maade, hvorpaa det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) havde bygget sit Angreb op. Jeg sætter, at jeg havde undladt at omtale Generaldirektionen, jeg kan da ikke tænke mig Muligheden af, at det ærede Medlem fra Verninge, hvis han havde haft Ordet før mig, kunde have ladet denne Debat passere uden at gøre opmærksom paa den sande Sammenhæng. Thi det er en meget alvorlig Anklage, det ærede